

EGYESÜLETI KÖZLEMENYEK.

Meghívó az Országos Erdészeti Egyesület közgyűlésére.

Az Országos Erdészeti Egyesület f. évi rendes közgyűlését deczember hó 20-án, délelőtt 11 órakor Budapesten, az egyesület helyiségében (V., Alkotmány-utca 6. sz. II. emelet) tartja meg a következő tárgysorozattal:

1. Jelentés az egyesület működéséről a múlt évi közgyűlés óta.

2. Tíz választmányi tag választása. Az alapszabályok értelmében a választmányból kilépnek, de abba újból beválaszthatók: *Almásy* Andor, *Csupor* István, *Imecs* Béla, *Khuen Héderváry* Károly gróf, *Laitner* Elek, *Rónai* Antal, *Tomesányi* Gyula. A hátralevő három választmányi tag helye halálozás, illetőleg lemondás által jött üresedésbe.

3. Jelentés az 1902. évi számadások megvizsgálásáról és az 1904. évi költségvetésre vonatkozó javaslat.

4. Jelentés a Deák Ferencz-alapítvány kamataiból kiírt pályázatok eredményéről és javaslat az alapítvány 1904. évi kamatainak felhasználására nézve.

5. Indítvány a jövő évi közgyűlés helyére és tanácskozási tárgyaira nézve.

6. Indítványok az egyesület céljainak előmozdítására általában. (Az ily indítványok a közgyűlést megelőző napig a titkári hivatalnak írásban bejelentendők.)

Van szerencsénk az Országos Erdészeti Egyesület összes tagjait és az erdőgazdaság iránt érdeklődő közönségét felkérni, hogy ezen közgyűlésünkön minél számosabban megjelenni és tanácskozásainkban résztvenni szíveskedjenek.

Budapesten, 1903. október hó 10-én.

Az Országos Erdészeti Egyesület elnöksége.

Ezzel a meghívóval kapcsolatosan van szerencsénk a t. tagtársakat értesíteni, hogy a mennyiben más alapon vasuti menetjegy-kedvezményre nincs jogosultságuk, egyesületünk titkári hivatalánál legkésőbb f. é. *december hó 14-éig* tudatni sziveskedjenek, hogy a *magyar államvasutak, a déli vasut, a kassa-oderbergi vasut* vagy az *aradi és csanádi egyesült vasutak* mely állomásáról és mily utiránynyal óhajtanak a közgyűlésre utazni, minthogy az egyesület a felsorolt vasutaknál kedvezményes menetjegy váltására jogosító igazolványokat szándékozik kieszaközölni.

A közgyűlés napján tartandó közös ebéd helyét és idejét magán a gyűlésen fogjuk tudatni. *A titkári hivatal.*

Az Országos Erdészeti Egyesület 1903. évi november hó 27-én tartott rendes választmányi ülésének jegyzőkönyve.

Jelen voltak : báró *Bánffy* Dezső elnök, *Horváth* Sándor II. alelnök, *Arató* Gyula, *Csik* Imre, *Hirsch* István, *Kallina* Károly, *Laitner* Elek, *Lászlóffy* Gábor, *Nagy* Károly, *Soltz* Gyula és *Tavi* Gusztáv választmányi tagok, *Bund* Károly titkár, *Cserny* Győző pénztáros, *Balogh* Ernő és *Szalay* Ernő a számadásvizsgáló-bizottság tagjai és *Térfi* Béla rendes tag.

Távolmaradásukat kimentették: Dr. *Bedő* Albert I. alelnök, *Bittner* Gusztáv, *Csupor* István, *Eleőd* Jósza, *Hangay* Géza, *Havas* József, *Imecs* Béla, *Krajcsovits* Béla, *Máday* Izidor, *Péck* Kálmán, *Schmidt* Ferencz, *Simon* Gyula és *Vadászf*y Jenő választmányi tagok.

I. A pénztár állásáról a titkár a következőket jelenti:

Folyó évi január hó 1-től befolyt 63,095 K. 23 fillér.

„ „ kiadatott 45,299 „ 79 „

A legutóbbi választmányi ülés óta kötvényben tett alapítványok törlesztésére 225 K. folyt be.

A számadásvizsgálóbizottság az egyesület pénztárát 1903. november 26-án váratlanul rovincsolta s a bemutatott jegyzőkönyv szerint (1582. sz.) azt teljesen rendben találta.

A titkár a pénztári jelentéssel kapcsolatosan javasolja, hogy a folyó évben igénybe nem vett kiadási rovatok közül a XIX-nél (a szerzők terhére kiadott szakmunkák kiadási költségei) előirány-

zott 4000 K.-ból 2000 K., a XXII.-nél (az egyesület terhére kiadott nem állandó irodalmi kiadványok költségei) pedig az előirányzott 2000 K. teljes összegben, a jövő előrelátható nagyobb ily természetű szükségletének fedezésére letétbe helyeztessék.

Végül kéri a titkár, hogy a tényleges szükségletnek megfelelően az ügyviteli költségek rovatán a f. évre 600 K., a székházat terhelő kiadások rovatán 200 K. póthitel engedélyeztessék. Előbbit több évi nyomtatványszükséglet beszerzése, utóbbit az udvarvilágítás költségei teszik szükségessé.

Az igazgató-választmány a pénztári jelentést tudomásul veszi, a javasolt letétbe helyezést elrendeli és a kért póthiteleket engedélyezi. Egyben elrendeli, hogy a házban lévő pillangós gázlángok a gazdaságosabb Auer-égőkkel láttassanak el.

II. Az elnök bemutatja *Cserny* Győző egyes. pénztárosnak levelét, a melyben állását 1904. január elsejétől kezdve az igazgató-választmány rendelkezésére bocsátja s egyuttal kéri, hogy e helyett részére más működési kör biztosíttassék.

A titkár ezzel kapcsolatosan a következő javaslatot teszi: A pénztárosi állás jövő évi január hó 1-vel megüresedvén, indítványozza, hogy arra az egyesület jelenlegi irodavezetője, *Gaál* Károly földművelésügyi miniszteri segédhivatali igazgató választassék meg, a ki erre az állásra már régebben is folyamodott s e folyamodványát most megújította. A pénztárosi teendőket 14 évi egyesületi szolgálata alatt alaposan megismerte és több ízben működött mint a pénztáros helyettese teljes megelégedésre, a pénztári kezelésnek részéről való átvétele tehát minden átmeneti nehézség nélkül menne végbe. Vidékre való áthelyezése valószínűtlen lévén, a pénztári szolgálat előreláthatólag hosszabb időre biztosítva lenne, míg erdészeti szakemberrel való betöltés esetén az áthelyezés s ezzel a gyakoribb változás lehetősége mindig fennforog.

Az irodavezetői állás egyelőre nem volna betöltendő, hanem az elnökség felhatalmazandó, hogy a másolási és kisebb kezelési teendők ellátására két korona napidij mellett egy *díjnokot* alkalmazzon, a ki teendőit a pénztáros közvetlen felügyelete mellett teljesítené. Az előrusítás tárgyát képező könyvkészletet ezentul a pénztáros tartaná zár alatt és kezelné felelősség mellett.

Ezen javaslat elfogadása esetén az 1904. évi költségvetésben személyi járandóságok rovatán előirányzott összegből, ha a segélyek és jutalmak czimén előirányzott 880 korona 560-ra apasztatik, 1200 K. marad hátra, a mely egy felette szükséges új állás, a segédtitkári állás szervezésére, vagyis az egyesület személyzetének szaporítására volna fordítandó.

Az 1904. évi költségvetés szerint ugyanis előirányoztatott személyi járandóságként:

a titkár fizetése	--- --- --- --- --- --- ---	5000 K.
a pénztáros fizetése	--- --- --- --- --- --- ---	1600 „
az irodavezető fizetése	--- --- --- --- --- --- ---	1600 „
a szolga és házmester fizetései	--- --- --- --- --- --- ---	1200 „
jutalmak és segélyek	--- --- --- --- --- --- ---	880 „
összesen		10280 K.

A javaslat értelmében pedig ez az összeg a következőképen oszlanék meg:

a titkár fizetése	--- --- --- --- --- --- ---	5000 K.
a segédtitkár fizetése	--- --- --- --- --- --- ---	1200 „
a pénztáros fizetése	--- --- --- --- --- --- ---	1600 „
a dijnok napidijai	--- --- --- --- --- --- ---	720 „
a szolga és házmester fizetései	--- --- --- --- --- --- ---	1200 „
jutalmak és segélyek	--- --- --- --- --- --- ---	560 „
összesen		10280 K.

A segédtitkári állás tehát, ha alapszabályszerű szervezése a jövő évi közgyűlésnek is tartatik fenn, a jövő évi költségvetés keretén belül ideiglenesen már 1904. január 1-től betölthető. Ezen állás szükségességét a titkár a következő érvekkel mutatja ki:

Az egyesület fejlődésével megszaporodtak azok az adminisztratív teendők, a melyek a titkár munkaidejének tetemes részét lefoglalva, őt gyakran vonják el fontosabb dolgoktól, felmerülő kérdések beható tanulmányozásától és az Erdészeti Lapok színvonalának emelésére irányuló tevékenységtől. Ezek az ügyek főleg a következők:

I. Az Erdészeti Lapok czimére érkező kéziratok átnézése és a lap kefelevonatainak átjavítása. Ez utóbbi a lap pontos megjelenése érdekében rendszeren a hivatalos órán kívül végzett munka, amely különösen akkor, ha számadatok (táblázatok) összeegyezte-

téséről van szó, *egy* személy által végezve, rendkívül időrabló és fárasztó munka.

2. Az Erdészeti Lapok érdekében folytatandó levelezés.

3. Az Irodalmi szemle és Különfélék rovatainak vezetése. E rovatok az eddiginél gazdagabb tartalommal jelenhetnének meg, ha külön, állandóan alkalmazott belső munkatárs viseli gondjukat.

4. Az irodalom figyelemmel kísérése. Erre a titkárnak, ugyis mint az Erdészeti Lapok szerkesztőjének okvetetlenül szüksége van, mert csak így maradhat a szakismeretek terén a kor színvonalán. Ez, ha nem is értelmezendő úgy, hogy a titkár az összes, hanem csak a *főbb* közleményeket és új könyveket olvassa el és nézi át, mégis sok időt igénylő feladat, ha figyelembe vétetik, hogy az egyesülethez ez időszert, a könyvpiac új megjelenéseitől eltekintve, 23, tüzetesebben tanulmányozandó évnegyedes, havi vagy heti erdészeti és fakereskedelmi folyóirat és 29, szintén figyelemmel kísérendő közgazdasági, természettudományi, mezőgazdasági, műszaki és vadászati folyóirat jár.

5. A mindinkább gyarapodó egyesületi könyvtár gondozása.

Különösen az 1—5 alatt felsorolt teendők azok, a melyek miatt a titkár hivatalos órái (napi 6 óra) elégtelennek bizonyultak. Ily körülmények között annál kevésbé lehet szó arról, hogy a titkár valamely önállóbb irodalmi működést fejtsen ki, az erdőgazdaságot a szorosan vett erdészeti irodalom és társadalom keretein kívül is képviselje (irodalmilag, felolvasásokban vagy társadalmi részvétel által), és a külföldi szakirodalmat a hazai erdőgazdaságnak és tudománynak ott is figyelmet kelthető mozzanatairól értesitse. Pedig nézete szerint mindez az egyesület vezetőségének szándékában volt, a midőn a titkári állást annak idején csupán az egyesület szolgálatában álló egyénre bízta.

Reámutat végül a titkár arra, hogy az 1900. évig az egyesületnek külön könyvtárnoka, az Erdészeti Lapoknak pedig u. n. javitnokuk volt.

A felsorolt körülmények teszik szükségessé, hogy egy segédtitkár alkalmaztassék, aki czélszerűen a földmívelésügyi ministerium erdészeti főosztályának tisztikarából volna választandó, mert mint ennek tagja, az Erdészeti Rendeletek Táráat is szerkeszthetné s az abba felveendő körrendeleteket összegyűjthetné. A segédtitkári

állásra az egyesület eddigi pénztárosát, *Cserny Győző* kir. alerdőfelügyelőt ajánlja, a ki nyilatkozata szerint készséggel foglalná el ezt az állást, amely ellentétben eddigi alkalmaztatásával, szakismereteinek érvényesítésére is alkalmat nyujtana. *Cserny Győző* képességei és eddigi irodalmi működése biztosítékot nyújtanak arra nézve, hogy a segédtitkár teendőit teljes megalégedésre látná el. Javadalmazása ugyan valamivel kevesebb volna, mint eddig, a különbözetet azonban teljesen vagy legnagyobbbrészt el fogják enyészteni azok az írói díjak, amelyeket új állásában kifejtendő irodalmi működésével érdembe hozhat.

A segédtitkár, mint az egyesület második, erdészeti szakképzettséggel bíró tisztviselője, a titkár akadályoztatása esetén annak helyettese volna s hivatása általában a titkárnak való segédkezés volna. Az alapszabályok a pénztárost jelölven meg a titkár helyetteseként, ebben a tekintetben módosítandók és általában a segédtitkári állásra vonatkozólag kiegészítendők lennének.

Az igazgató-választmány többek hozzászólása után a titkár javaslatát elfogadja.

Az elnök ehhez képest határozatként kimondja, hogy *Cserny Győző* egyesületi pénztáros 1904. január hó 1-ével saját kívánságához képest és a szokásos fentartással állásától, ily minőségben teljesített buzgó szolgálatainak elismerése mellett, felmentetik és addig is, a míg a segédtitkári állás szervezése iránt az 1904. évi közgyűlésnek határozata provokálható, a titkári és szerkesztői teendőknél való segédkezés végett és a titkár helyetteseként 1904. január 1-től kezdve a fenn közölt feltételek mellett továbbra is alkalmaztatik. A pénztárosi állásra az igazgató-választmány 1904. január hó 1-étől eddigi javadalmazásának megtartásával *Gaál Károly* mostani egyesületi irodavezetőt választja meg, kinek állása egyelőre nem lesz betöltendő, hanem az elnökség megbízást nyer, hogy ezen állás teendőinek egy napidíjas által leendő ellátása iránt gondoskodjék. A segédtitkári állás alapszabályszerű rendszerezése iránt a jövő évi közgyűlésnek lesz javaslat teendő.

III. Az elnök bemutatja a következő levelet, a melyet Darányi volt földmivelésügyi ministertől vett:

Nagyméltóságu Báró, Elnök Ur!

Ő császári és apostoli királyi Felsége folyó évi november hó

3-án kelt fegfelső kéziratával a m. kir. földmivelésügyi ministerium vezetésétől — saját kérelmemre — legkegyelmesebben felmenteni méltóztatott.

Midőn e tárcza vezetésétől megválok, nem mulaszthatom el, hogy őszinte köszönetet ne mondjak Nagyméltóságodnak és az elnöklete alatt álló tisztelt Egyesületnek hivatalos működésében tanusított hazafias támogatásáért.

Fogadja Nagyméltóságod kiváló tiszteletem őszinte nyilvánítását.
Budapesten, 1903. évi november hó 3-án.

Darányi s. k.

Az igazgató-választmány elhatározza, hogy Darányi volt földmivelésügyi minister urhoz, magas állásától való távozása alkalmából, meleg hangu bucsuirat intéztessék.

IV. Folytatólag bemutatja az elnök *Tallián* Béla földmivelésügyi minister következő levelét:

Nagyméltóságu Elnök Ur!

Ő császári és apostoli királyi Felsége folyó évi november hó 3-án Bécsben kelt legfelső kéziratával engem magyar földmivelésügyi ministerré legkegyelmesebben kinevezni méltóztatván, a reám bízott ministerium vezetését a mai napon átvettem.

Midőn erről Nagyméltóságodat van szerencsém tisztelettel értesíteni, egyben felkérem, hogy működésemet hazafias támogatásban részesíteni méltóztassék.

Részemről biztosíthatom Nagyméltóságodat, hogy mindig örömmel ragadom meg az alkalmat arra, hogy Nagyméltóságod közhasznu működését előmozdithassam.

Fogadja Nagyméltóságod kiváló tiszteletem őszinte nyilvánítását.

Kelt Budapesten, 1903. évi november hó 6-án.

Tallián s. k.

Az igazgató-választmány elhatározza, hogy ezen átiratra is meleghangu üdvözlő irattal válaszol.

V. A Deák Ferencz alapítvány kamatainak mikénti felhasználására nézve az e czélból kiküldött bizottság a következő javaslatot terjeszti be:

Tekintetes igazgató-választmány!

Megbízást nyervén, hogy a Deák Ferencz alapítvány 1904. évi kamatainak, valamint az erdőrendezés II. rész megíratásának elejtése következtében szintén rendelkezésre álló 1888. évi kamatoknak, összesen tehát 2200 koronának mikénti felhasználására nézve javaslatot tegyünk, van szerencsénk e megbízatásnak a következőkben eleget tenni.

A rendelkezésre álló összeg egy része az igazgató-választmány legutóbbi ülésén hozott határozat szerint arra fordítandó, hogy pályázat irassék ki az Erdészeti Lapok valamely évfolyamáról szóló részletes tárgymutató (index) elkészítésére. Első sorban tehát ennek a pályázatnak részletes feltételeire nézve teszünk javaslatot.

Véleményünk szerint e pályázatra a fenn megjelölt összegből 400 (négy száz) korona volna fordítandó, aránylag tetemes összeg, hogy biztosan számíthassunk arra, hogy ezen nagy és fáradtságos munkára hivatott vállalkozó találkozzék. A többi kötetek tárgymutatójának elkészítését a pályanyertesnek ugyis tetemesen csekélyebb díjazás mellett kell elvállalnia.

Ez a mű, a mely arra hivatott, hogy az Erdészeti Lapoknak 45 évfolyamában (1862—1906) összegyűjtött óriási tárházát a magyar erdészeti tudománynak és tapasztalatnak megnyissa, könnyen hozzáférhetővé tegye s ezzel a jövőben az irodalmi működést és kutatást tetemesen megkönnyítse s így fejlessze is, megjelenése után, nézetünk szerint az egyesület tagjainak illetményként *díjtalanul* lenne megküldendő, mert céljának csak ily széles körű terjesztés mellett fog valóban megfelelni. Kellő számu példány ugyan ezenfelül előfizetőknek és másoknak el is lesz árusítható, mégis úgy véljük, hogy ily uton legjobb esetben a kinyomatás költségei fognak megtérülni, a szerző ellenben semmiesetre sem számíthat arra, hogy az eladott példányok után oly jövedelemben részesül, a mely a tárgymutatóra fordított munkájával távolról is arányban áll.

A pályanyertes munka szerzőjének kötelezettséget kell vállalnia az összes évfolyamok tárgymutatójának elkészítésére, viszont azonban az egyesületnek is gondoskodnia kell a szerző oly díjazásáról, a mely a végzendő *több évi* munkával arányban áll.

Számításainknál 45 kötetből indultunk ki, úgy vélvén, hogy az Erdészeti Lapok eddigi évfolyamaiban rejlő óriási anyag feldolgozása annyi időt fog igénybe venni, hogy a munka befejeztével 45 évfolyam tárgymutatója lesz közrebocsátható, ha az időközben megjelenő kötetek is folytatólag feldolgoztatnak. A tüzetesen áttanulmányozandó anyag nagy tömege és a tárgymutató összeállításának technikai nehézségei mellett egy évfolyam után a

munkadíjat átlagosan, vagyis az évfolyamok terjedelmére való tekintet nélkül, 100 koronában tartjuk megállapítandónak, mely összeg fejében azonban a szerző a mű kiegészítéséül az Erdészeti Lapokban megjelent cikkeknél szerzők szerinti katalógusát is összeállítani és az egész művet sajtó alá rendezni s a korrekturákat ellátni tartoznék. A kinyomatásnak előre nehezen megállapítható költségein kívül tehát $44 \times 100 = 4400$ K. kiadás merülne fel (a 45. kötet feldolgozásának díja a kitűzendő pályadíj). Ezen költségek fedezetéről az évek során, megfelelő összegeknek letétbe helyezése útján lehetne gondoskodni.

Ezek alapján a pályázatnak szövegére nézve a következő javaslatot tesszük:

Pályázat.

Az Országos Erdészeti Egyesület 1903. évi deczember hó 20-án Budapesten tartott rendes közgyűlésének határozatából zárt pályázat hirdettetik az Erdészeti Lapok 1897. évi kötetének részletes tárgymutatójára.

E tárgymutatóban czélszerű alaki kivitel mellett mindazon vezérszó felsorolandó, melyek a közlemények szövegében tárgyalt kérdések, ismeretek, dolgok és fogalmak felkutatására szolgálhatnak.

Minden vezérszónál megjelölendő az évfolyam (évszám), a füzet száma és az oldal, azonkívül számszerű utalás kívántatik a közleményeknek szerzők szerint szintén elkészítendő katalógusára, hogy ily módon már maga a tárgymutató felvilágosítást nyújtson arról, hogy az illető tárgy mily czimű közleményben tárgyalatik és ki annak a szerzője.

A tárgymutató nem terjesztendő ki a befizetések és hirdetések rovataira.

A pályadíj 400 korona a Deák Ferencz alapítványból.

A kézirat czélszerű nagyságu egyes füzetlen lapokból állhat, melyeknek csak egyik oldalán van szöveg.

A pályázók mindegyike, a mennyiben munkájuk a pályadíjat elnyerné, kötelezettséget vállal arra, hogy az Erdészeti Lapok 45 évfolyamának (1862—1906.) tárgymutatóját az egyesület részéről akkor közelebről megjelölendő módon az 1908 ik év végéig elkészíti és kiadás végett az egyesületnek átadja. E munkáért annak befejeztével évfolyamonként 100 (egyszáz) korona munkadíjban fog az egyesület által részesíttetni, ennek fejében azonban tartozik a műnek sajtó alá való rendezését és a levonatokat átjavítását is elvégezni. A mű ezen árért teljesen az egyesület tulajdonába megy át és az elárusításából netalán származó tiszta jövedelemre a szerző igényt nem tarthat.

Az idegen kézzel leírt, jelíggel ellátott pályamunkák az író

nevét rejtő jeligés levéllel együtt a „pályamű“ felirással megjelölt borítékba zártan 1904. évi december hó 31-ig az Országos Erdészeti Egyesület titkári hivatalához küldendők be.

A pályadíj csakis abszolút becsesel bíró munkának adatik ki.

A pályamunkákra az Országos Erdészeti Egyesület alapszabályainak a Deák Ferencz alapítványra vonatkozó határozatai teljes érvénnyel bírnak.

Budapest, 1903. december hó.

A fennmaradó 1800 K. hova fordítására vonatkozó javaslatunk a következő: Szükségét érezzük annak, hogy a helyes erdőgazdaság elveinek minél szélesebb körben való terjesztése céljából azok részére, akik az egyes szakismereteket részletesen tárgyaló műveket nem szerzik be s ily részletes ismertetésre igényt nem tartanak, hanem egy kötetben egybefoglalva kívánják bírni az erdőgazdaságnak a tudomány mai színvonalán álló s egyszersmind tudományos rendszerességgel előadott ismertetését, mint összefoglaló munka, az *erdőgazdaság kézikönyve* megírassék. Oly műre gondolunk, amely belső értékénél fogva bármely erdőgazda könyvtárában méltán helyet foglalhatna, aki abban tömör foglalatját találná a jelenkor erdészeti tudományának, emellett azonban különösen azzal a céllal is bírna, hogy erdőbirtokosok, jószágigazgatók, erdők kezelésével megbízott gazdatisztek, akadémiái képzettséggel nem bíró erdőtisztek és általában mindazok, akik erdészeti ismeretekre szorulnak, nemcsak a szükségletüknek megfelelő, hanem egyáltalában *teljes* tájékozást nyerhessenek e műből és azt önképzésre felhasználhassák. Egyben úgy véljük, hogy ez a mű gazdasági tanintézeteinken tankönyvül is szolgálhatna. E tanintézeteinken ugyanis ez idő szerint nem rendelkeznek oly tankönyvvel, a mely az erdészeti tudományok előadásának alapjául szolgálna. Nézetünk szerint az Országos Erdészeti Egyesület hivatása, hogy e hiányon segítsen s ezáltal a rokon mezőgazdaság művelői körében a helyes erdőgazdasági elvek terjedését biztosítsa.

Miután azonban egy ily mű pályadíjául az 1800 K-t kevésnek tartjuk, tisztelettel javasoljuk, hogy a pályadíj a Deák Ferencz alapítvány 1905. évi kamataiból 2000 koronára egészítettessék ki.

Ami azt az ismeretkört illeti, a melyet e könyvnek fel kell ölelnie, arra nézve a pályázat alábbi tervében némi utmutatást felveendőnek találtunk ugyan, ezentul azonban nem tartanók a pályázók kezeit megkötendőnek, hanem rájuk kellene bízni az anyag megválasztását és a terjedelem megszabását.

A pályázat tervezete a következő:

Pályázat.

Az Országos Erdészeti Egyesület 1903. december hó 20-án Budapesten tartott rendes közgyűlésének határozatából zárt pályá-

zat hirdettetik egy az erdészeti tudományok egész körét felölelő kézikönyvre.

Megkivántatik, hogy e mű a tulajdonképeni erdészeti ismereteket a tudomány mai színvonalának megfelelően és tudományos rendszerességgel tartalmazza, ellenben az előkészítő és segéd tudományok csak az elkerülhetlenül szükséges mértékben terjeszkedjék ki.

E tekintetben mérvadó ezen encyklopaedikus műnek az a célja, hogy az a szakképzett erdőgazda részére a jelenkor erdészeti tudományát tömören összefoglalja, gazdasági tanintézeteken pedig tankönyvül szolgáljon, erdőbirtokosok, jószágigazgatók és gazdatisztek a szükségletüknek megfelelő ismereteket belőle meríthessék és végül főiskolai képzéssel nem bíró erdőtisztek és erdészeti alkalmazottak azt ismereteik gyarapítására felhasználhassák.

A mű iránya legyen könnyen érthető; az előadottak szemléltetendővé tétele végett fényképek és rajzok csatolandók.

A mű terjedelme a mintegy 50, 16 oldalas ívet lehetőleg ne haladja túl.

A pályadíj 2000 korona a Deák Ferencz alapítványból.

Az idegen kézzel leírt, jeligével ellátott pályamunkák az író nevét rejtő jelíggel levéllel együtt „pályamű“ felirattal megjelölt borítékba zárva 1906. április hó 30-ig az Országos Erdészeti Egyesület titkári hivatalához küldendő be.

A pályadíj csakis abszolút becsü munkának adatik ki.

A pályamunkákra az Országos Erdészeti Egyesület alapszabályainak a Deák Ferencz alapítványra vonatkozó határozatai teljes érvénnyel bírnak.

Budapest, 1903. nov. 3-án.

Tavi Gusztáv s. k.

Fekete Lajos s. k.

Lászlóffy Gábor s. k.

Az igazgató-választmány a bizottság javaslatát azzal a módosítással fogadja el, hogy az Erdészeti Lapok tárgymutatójának elkészítéséért kötetenkint fizetendő munkadíj 100 koronáról 120 koronára emelendő s hogy a pályázatban kifejezés adandó annak, hogy a tárgymutató elkészítésére többen is társulhatnak.

VI. Téglás Károly akad. tanár kéri, hogy a felaadási szerződésekről szóló műre vonatkozó megbízatásának határideje, tekintettel akad. tanárrá történt kineveztetésére s az ebből folyó nagy elfoglaltságára, a folyó év végéről az 1905-ik év közepéig meghosszabbíttassék.

Az igazgató-választmány a mű benyújtásának határidejét 1905 június hó 30-ig meghosszabbítja. (1345. sz.)

VII. Téglás Károly akad. tanár továbbá késznek nyilatkozott arra, hogy az Erdészeti Építéstannak a vizen való erdei szállításra és a vizen szállított fa felfogására szolgáló vízépitményeket illető részét az egyesület által közölt feltételek mellett megírja. ha erre az 1906. év végéig terjedő határidőt nyer.

A választmány a megbízatás elfogadását tudomásul veszi és a kézirat beküldésének határidejéül 1906. december hó 31-ét tűzi ki. (1347.)

VIII. Béky Albert erdőörök részére irt mennyiségtanának kéziratát a bírálók (Vadas Jenő és Benkő Rezső) újból átnézvén, meggyőződést szereztek, hogy a szerző a bírálatban kívánt módosítások lényeges részét teljesítette, a művet tehát kiadhatónak tartják. Az igazgató-választmány ennél fogva felhatalmazást ad az elnökségnek, hogy a mű kinyomatása iránt intézkedjék.

IX. A volt műszaki díjnokok ily minőségben töltött szolgálati idejének a nyugdíjazásnál való beszámításának kérdéséről, az e végből kiküldött bizottság a következő jelentést terjeszti elő:

Tekintetes igazgató-választmány!

Az 1902. évi szeptember hó 9-én Menyházán tartott egyezsületi közgyűlésen Kiss Ernő (Temes-Kubin) indítványt tett az iránt, hogy tegyen az Országos Erdészeti Egyesület oly értelmű felterjesztést a kormányhoz, hogy azon állami erdőtisztek szolgálati idejének megállapításánál, kik a hivatalos eskü letétele előtt közvetlenül már mint műszaki díjnokok alkalmazva voltak, e minőségben eltöltött idejük is beszámíttassék.

A közgyűlés ez indítványt az igazgató-választmánynak kiadván, az az ügy tanulmányozását s a megfelelő javaslattételt az alulírott bizottságra bizta. Megbízásunkban eljárván, van szerencsénk jelentésünket a következőkben tisztelettel előterjeszteni.

A műszaki díjnoki minőségben eltöltött évek beszámíthatóságának — sajnos — több nehezen leküzdhető akadályja van. Ezek közül legelső sorban az 1885. évi XI. t.-cz. 7. §-át említjük fel, mely szerint: „Beszámítható szolgálati időnek tekintetik azon időtartam, melyet valaki az ellátási igény megállapításától visszafelé egész az első hivatalos eskü letételének idejéig terjedőleg az 1. és 2. §-okban megjelölt hivataloknál és állomásokon vagy mint felesketett gyakornok szakadatlanul és egyfolytában töltött.”

A volt műszaki díjnokok azonban hivatalos esküt ily minőségben nem tettek. Ez a körülmény hátrányosan különbözteti meg őket azon régi rendszerű erdészjelöltektől, a kik az 1867. év

előtt szolgáltak és szolgálatba lépésükkor hivatalos esküt tettek. Ettől és a czimzésben mutatkozó, szintén hátrányos eltéréstől eltekintve, a hajdani erdészjelöltek s az ujabbkori műszaki díjnokok szolgálata teljesen azonos, ennek daczára azonban szolgálati idejük beszámítására nézve mindeddig különböző elbírálásban részesültek. A régi rendszerű erdészjelöltek ily minőségben eltöltött szolgálati idejének beszámítását ugyanis Ó felsége 1878. évi február hó 24-én kelt legfelsőbb elhatározásával megengedte. Ellenben az 1885. évi XI. t.-cz. (nyugdíjtörvény) az ellátásra való jogosultságot a hivatalos eskü letételétől tévén függővé s azonfelül „díjnokok“-ra nem vonatkozván, mindezideig oly kedvező fordulat, a mely a régi erdészjelöltekhez hasonlóan a műszaki díjnokok szolgálati éveinek beszámítását magával hozta volna, nem következett be.

Azon államerdészeti tisztviselőkre nézve, a kik 1898. évi január hó 1-én még műszaki díjnokok voltak, annyiban kedvezőbb a helyzet, hogy reájuk az állami hivataloknál alkalmazott díjnokok szolgálati és anyagi helyzetének javításáról szóló 1897. XXIV. t.-cz. 3. §-ának 2. bekezdése érvénnyel bír s ennek alapján díjnoki szolgálati idejük legalább $\frac{1}{3}$ részben beszámítás tárgyát képezi.

Az 1898. évi január hó 1-e előtt hivatalos esküt tett volt műszaki díjnokokra nézve ez utóbb említett törvénynek korlátolt jótéteményei sem birnak hatálylyal, a mennyiben ez a törvény ugy intézkedik, hogy csak az életbelépte előtt *közvetlenül megelőző* időben eltöltött díjnoki szolgálati idő számitható be $\frac{1}{3}$ részig.

Az 1898. év folyamán a műszaki díjnoki intézmény megszűnt, vagyis az utolsó műszaki díjnokok is gyakornokokká nevezettek ki. Ennek következtében a díjnokokra vonatkozó 1897. évi XXIV. t.-cz 2. §-ának 5. pontja, a mely szerint az *1898. jan. 1-e után eltöltött* két évi díjnoki szolgálat a nyugdíj megállapításánál egy szolgálati évnek tekintetik, az állami erdőtisztekre nem alkalmazható.

Ezekben feltárván az államerdészeti tisztviselőkre kevésbé kedvező tényállást, vizsgálat tárgyává tesszük annak következményeit.

Az az eset, hogy valamely volt műszaki díjnoknak özvegye azon okból ne részesülne nyugellátásban, mert férjének ily minőségben eltöltött évei be nem számithatók, ez idő szerint már elő nem fordulhat, a mennyiben a műszaki díjnoki intézmény megszűntetése óta már több mint öt év telt el. Az özvegyi nyugdíj nem függ közvetlenül a férj szolgálati idejétől, hanem annak legutóbb élvezett fizetéséből vezettetik le, minek következtében az özvegy nyugdíjának nagyságára sincsen befolyással, vajjon a férj műszaki díjnoki szolgálati ideje beszámítás tárgyát képezi-e vagy sem.

A multban előfordult egy ide tartozó eset, amely sajnos, nem végződött teljesen megnyugtató eredménnyel. Sável Sándor volt tagtársunknak elhunytakor nem volt az első hivatalos eskütől számított öt szolgálati éve, ellenben a műszaki díjnoki minőségben eltöltött 3 évvel és 5 hónappal együtt közel 8 évig szolgált. Az özvegy nem részesül nyugdíjban, a melynek összege a gyermeknevelési járulékkal együtt 958 K. lett volna, hanem csupán kegyelmi uton kap 360 K. kegydíjat és 240 K. nevelési járulékot (3 gyermek után.)

A másik eshetőség az, hogy oly volt műszaki díjnok válik szolgálatképtelenné, a kinek első hivatalos esküjétől számítva, még nem telt el 10 év, a műszaki díjnoki minőségben eltöltött idő beszámításával ellenben több mint 10 évig szolgált. Ez esetben a műszaki díjnoki minőségben eltöltött idő beszámításától vagy figyelmen kívül hagyásától függ, vajjon az illető nyugdíjban részesül, avagy csupán végkielégítésben. Ez az eshetőség tekintettel arra, hogy a műszaki díjnoki intézmény 1898-ban szűnt meg, 1908-ig, tehát még több mint négy évig előfordulhat.

Ezen idő elteltével a műszaki díjnoki évek beszámíthatóságának kérdése már nem lesz befolyással arra, vajjon a volt műszaki díjnok állandó nyugdíjban részesül-e vagy nem, de azért az ily minőségben eltöltött 2—6 évi idő igen sok államerdészeti tisztviselőnél ezentul is nagy befolyást fog gyakorolni a megállapítható nyugdíj összegére. Számításunk szerint jelenleg mintegy 400 oly állami erdőtiszt és erdőszámvevősegi tisztviselő van, a ki szolgálatát műszaki díjnoki minőségben kezdette és végeredményben, ha az ügy kedvező megoldást nem nyer, a teljes nyugdíj elérése végett 2—6 évvel tovább kénytelen szolgálatban maradni, mint más állami tisztviselők. A felvetett kérdés tehát az államerdészeti tisztikarnak mintegy felére nézve tagadhatatlanul nagy jelentőséggel bír.

Éppen ez a nagy fontosság teszi azonban szükségessé, hogy azon eszközökben, a melyekkel ezen kedvezőtlen viszonyok orvoslására törekszünk, megfontolással válogassunk és az Országos Erdészeti Egyesület közbelépésének idejét is jól válaszszuk meg.

Nézetünk szerint az erdészeti műszaki díjnoki szolgálat, daczára a rendkívül kedvezőtlenül megállapított czimnek és a hivatalos eskü hiányának, nagyban különbözött más díjnokok szolgálatától. Már magában véve az a körülmény, hogy ezt a minőséget kizárólag főiskolai képzettségű egyének nyerhették el, a kik a felesketett gyakornokokkal és erdőtisztekkel teljesen egyazon teendőket végeztek, oly válaszfalat von közöttük, a mely alapját képezheti a megkülönböztetett elbírálásnak is. Az erdészeti műszaki díjnokság tehát főiskolai minősítéshez kötött állás volt, a melynek munkaköre az alsóbb foku felesketett tisztviselők munkakörével

teljesen azonos volt. Szükségtelen, mintegy kegyelemből szolgálatba fogadott egyéneknek sem lehetett a műszaki díjnokokat tekinteni, mert alkalmazhatás hiányában tudunkkal egyetlen egyet sem bocsátott el az állam, sőt ellenkezőleg, a szervezkedő állam-erdészlet nagyon jó hasznát vette a műszaki díjnoki karnak, melynek hiányában pl. a kincstári és állami kezelés alatt álló más erdőkben az üzemrendezés vajmi nehezen haladt volna előre.

Ha pedig szükség volt a műszaki díjnokokra, akkor ha nem is rögtön állandó alkalmazást, de oly feltételek között való alkalmazásra tarthattak igényt, a melyek szolgálati idejük teljes beszámítását biztosítják, amely álláspontra azonban a kormány a korábbi állapot szociális, individuális és szolgálati hátrányait elismerve — csak 1898-ban helyezkedett.

Ha azonban felvetjük azt a kérdést, hogy lehet-e eredménye az egyesületnek ily érvelés alapján való közbelépésének és alkalmas-e a jelen időpont erre, akkor mindenekelőtt emlékeztetnünk kell arra a régi, évtizedek óta következetesen betartott ministertanácsi határozatra, mely szerint maga a ministertanács sem foglalkozhatik valamely szolgálati időnek a nyugdíjba való beszámításának kérdésével, ha nem konkrét nyugdíjazási eset forog fenn.

Ilyenre egyesületünk felterjesztése nem támaszkodhatván, az említett ministertanácsi határozatra való hivatkozással érdemleges válasz nélkül maradna.

De az sincsen kizárva, hogy bár ministertanácsi határozat ez ügyben a fennemlített oknál fogva az egyesület felterjesztéséből kifolyólag nem provokálható, a kormány mégis elutasító álláspontra helyezkednék s ezzel az ügy kedvezőbb elintézését a jövőre is kizárná. Vagyis attól tartunk, hogy konkrét esetre nem támaszkodó felterjesztésünk a kormány kedvezőtlen nyilatkozatát, elvi állásfoglalását idézi elő s ezzel a kérdésnek jövőben való megoldását lehetetlenné tesszük.

Részünkről azt tartjuk, hogy az első, aránylag korán beállt szolgálatképtelenséggel kapcsolatos nyugdíjazási eseteknél oly méltányossági okok fognak fennforogni, a melyek figyelembevételével elől a kormány nem fog elzárkózhatni. A mennyiben pedig ez első esetekben a műszaki díjnoki szolgálat ideje kegyelmi uton betudatnék, ez reményt nyújt arra, hogy később, a volt műszaki díjnokok tömegesebb nyugdíjazásánál hasonló eljárás fog követettni.

Bármennyire megnyugtató is volna tehát volt műszaki díjnok kartársainkra, ha egyesületünk érdekeik megóvása végett már most közbelépne a fenn elősoroltak alapján, ezt ez idő szerint javaslatba legnagyobb sajnálatunkra még sem hozhatjuk. Szükségesnek tartjuk azonban annak határozatilag való kimondását, hogy az igazgató-választmány a volt műszaki díjnokok ügyét

állandóan figyelemmel kíséri s a mennyiben valamely a jövőben felmerülő konkrét nyugdíjazási esetből kifolyólag közbelépésétől sikert vár, a volt műszaki díjnokok ily minőségben eltöltött szolgálati idejének beszámítása iránt a kellő lépéseket megteszi.

Budapest, 1903. november hóban.

Báró Feilitzsch Artur, s. k.

Kallina Károly, s. k.

Scholez Ottó, s. k.

Schmidt Ferencz, s. k.

Az igazgató-választmány hosszabb vita után a bizottság javaslatát határozattá emeli.

X. Ajtay Sándor rendes tag a következő indítványt terjeszti a választmány elé:

Javaslat az erdészeti ügyek népszerűsítésére és az erdőlisztek társadalmi helyzetének javítására.

Az erdészeti ügyek népszerűsítését és az erdészek társadalmi helyzetének javítását illető kérdés már több ízben került felszínre, részben indítványok, részben lapközlemények alakjában. S ennek a megoldását az Országos Erdészeti Egyesülettől várták.

Ezen kérdés megoldását azonban nem lehet tisztán az Egyesülettől várni. hanem ezt magának az erdészeti tisztikarnak kell kivívni, az egyesület legfeljebb csak segítségére lehet ebben.

Magának az erdészeti tisztikarnak kell akcióba lépni, társadalmi helyzetének javítására, s az erdészeti ügyek népszerűsítése ügyében, s ezekben úgy egyénenként, mint összesen, közreműködni.

Igaz, hogy a társadalmi helyzetünk javulásának egyik alapját anyagi helyzetünk javítása képezné, mert a vagyoni helyzet javulásával, a társadalmi helyzet és tekintély is magától emelkedik. Társadalmi helyzetünk javításának azonban van még egy másik alapja, illetőleg módja is. Ezt erkölcsi uton érhetjük el.

Közös tulajdonságunk erdészeknek az, a mit talán közös hibáknak is lehetne nevezni; hogy hivatalos teendőinket úgy az erdőben, mint az irodában elvégezve, az úgynevezett megérdemelt nyugalomnak adjuk át magunkat. S általában a társadalomban, mint békés emberek, nem sok vizet zavarunk.

Ha a társadalmi helyzetünkön javítani akarunk és a társadalomban jobban érvényesülni óhajtunk, fel kell ébrednünk ebből a keleti nyugalomból. Társadalmi téren többet kell mozognunk, s az erdészet ügyeit egy nagy hatalom útján, hírlapi téren is iparkodjunk előbbre vinni, népszerűsíteni.

Ebben a tekintetben helyes volt Kiss Ernőnek a mult évi közgyűlésen tett indítványa, csak annak kiviteli módja nem volt helyes. Mert, míg egyrészről nem lehet az összes erdészeket egy politikai napilap járatására bírni, másrészt annak az egy lapnak

előfizetői, illetőleg olvasói is csak egy csekély töredékét képezik az összesnek.

Az erdészet érdekeiért nem egy, hanem az összes napilapokban kellene hogy küzdjünk.

Ennek módját a következőképen gondolom:

Minden napilapnak számos erdész előfizetője van. A lapok járatásában ugyszólván csoportokra vagyunk oszolva. Tartsa meg mindenki a lapját, de minden lap csoportjában alakuljon egy írói, illetőleg hirlaptudósítói gárda, melynek feladatát képeznék időnként a lapot megfelelő cikkekkel, közleményekkel látni el. Ezek a cikkek nem szükséges, hogy száraz szakdolgozzal foglalkozzanak. Elég, ha erdészeti vonatkozással bírnak.

Indítványom tehát az: hogy minden napilap erdészelőfizető csoportjában, önként vállalkozó írói illetőleg hirlap-munkatársi gárda alakuljon, melynek feladata az erdészeti ügyeknek hirlap útján való ismertetése, népszerűsítése.

Ha mimagunk nem iparkodunk az erdészeti dolgok népszerűsítésén és saját ügyeink előbbrevitelén, egyenként és összesen, közreműködni, kizárólag mástól várni jogtalan és nem fog eredményre vezetni. „Egyesült erővel“ pedig és külön-külön is sokat tehetünk, csak akarjunk.

Ajtay Sándor

Az igazgató-választmány a javaslatnak indokolásával nem értvén egyet és a javasolt laza módját a szervezkedésnek sem kivihetőnek, sem célhozvezetőnek nem tartván, a javaslat felett napirendre tér. (1172.)

XI. Faragó Béla zalaegerszegi magpergető-tulajdonos értesítette az egyesületet, hogy a mult választmányi ülésen alapítványának kezelésére vonatkozólag hozott határozathoz mindenben hozzájárul, kéri azonban, hogy az erre vonatkozó közjegyzői okiratot az egyesület fogalmazza meg. A titkár ez ügyben az egyesület ügyvédjéhez fordult, a kitől választ még nem kapván, a kívánt közjegyzői okirat ez ideig kiállítható még nem volt.

Tudomásul szolgál.

XII. *Stainer* Gyula körmendi magpergető intézete a nyers jövedelemnek régebben felajánlott 2%-a helyett ujabban évi ezer koronát ajánl fel az egyesületnek valamely jótékony célra.

Az igazgató-választmány az ajánlatot köszönettel fogadja és esetről-esetre az említett összeg beküldése alkalmával fog határozni, hogy azt mely jótékony alapítvány gyarapítására fordítja. (1206)

XIII. Miután az állami erdőtisztek gyermekeinek nevelését

segélyző alap intéző-bizottságába az egyesület által annak idején kiküldött Lászlóffy Gábor m. kir. főerdőtanácsos ujabban hivatalból is tagja a bizottságnak, az igazgató-választmány a földmivelésügyi miniszterium megkeresésére a három éves időszak még hátralévő tartamára Tomcsányi Gyula vál. tagot küldötte ki a bizottságba az egyesület képviselőjében. (1538)

XIV. A földmivelésügyi miniszterium megküldötte az egyesületnek a kereskedelemügyi miniszterium berlini szaktudósítójának két jelentését a német erdőgazdaság és fakereskedelem állapotáról. Az igazgató-választmány a tanulságos közleményeket köszönettel fogadta s bár ez a két jelentés nem nyújt alkalmat az egyesület bármely irányban való újabb állásfoglalására, mégis felkéri a miniszteriumot, hogy külföldi tudósítóinak hasonló jelentéseit jövőben is bocsássa az egyesület rendelkezésére.

XV. A titkár bemutatja a Pátria nyomda nyilatkozatát, melynek értelmében az Erdészeti Lapok nyomását a mult választmányi ülésen meghatározott feltételek mellett továbbra is elvállalja. Közölte továbbá a nyomda, hogy mily feltételek mellett hajlandó az Erdészeti Lapok számára hirdetések gyűjténi.

Az igazgató-választmány az Erdészeti Lapok nyomásának további elvállalására vonatkozó nyilatkozatot tudomásul veszi és a hirdetések gyűjtésére vonatkozó feltételeket egyelőre egy év tartamára elfogadhatóknak tartja, s csak azt köti ki, hogy a lap irányával és komolyságával össze nem egyeztethető hirdetések ne vétessenek fel. (1584)

XVI. A Muzeumok és Könyvtárak Országos Szövetségének deczember hó 6-án tartandó közgyűlésére a választmány a maga képviselőjében Arató Gyula választmányi tagot és a titkárt küldi ki.

XVII. Rónay Antal választmányi tag magánuton felvetette azt a kérdést, nem volna-e czélszerű az erdei vasutak ügyében annak idején a kereskedelemügyi miniszter urhoz intézett felterjesztést megsürgetni, illetőleg azt az új kormány figyelmébe ajánlani. A titkár erre vonatkozó előterjesztésére az igazgató-választmány elhatározza, hogy ez ügyben úgy a kereskedelemügyi, mint a földmivelésügyi miniszteriumhoz felterjesztést intéz.

XVIII. Az Erdélyrészi és a Felvidéki Magyar Közművelődési Egyesület, előbbi a Népszerű Erdészeti Növénytan 150 példányának,

utóbbi a „Hazánk házi faipara“ czimü munka 74 példányának átengedéseért köszönetet mond.

Tudomásul szolgál.

XIX. A Felvidéki Magyar Közművelődési Egyesület azon kívánságát, hogy az egyesület évkönyvei részére megküldessenek, a válaszmány nem teljesítheti.

XX. Az egyesületi székház 11. számú lakásának bérelője kéri, hogy a villamvilágításnak a lakásba való bevezetéseért kiadott 229 K. 44 f. neki megtéríttessék. Engedélyeztetik. (1201)

XXI. A titkár a 16. sz. lakás teljesen kikopott padlójának megújítására 238 K. hitelt kér. Engedélyeztetik.

XXII. A legutóbbi válaszmányi ülésen kétség támadt az iránt, vajjon a Deil Jenő kassai iparkamrai titkár nevén nyilván-tartott 16 K. tagdíjtarozás leírása indokolt-e? A titkár erre nézve reámutat arra, hogy ez az összeg 40 K.-án alul lévén, csak a községi előjáróságnál volna perelhető, mely czélból egy ottani ügyvédet kellene az egyesület képviselétével megbizni. A 40 K.-nál kisebb összegre vonatkozó pereknél azonban perköltségek nem íteltetvén meg, a per megnyerése esetén is a 16 K. aligha volna elegendő az ügyvédi költségekre.

Az igazgató-válaszmány ily körülmények között az összeg törléséhez hozzájárul.

XXIII. Törzs István alapító tag kéri, hogy kamattartozását havi 4 koronás részletekben törleszthesse. Engedélyeztetik. (747)

XXIV. Néhai Kőfalusi József alapítványa és kamattartozása, valamint a Muránszky Kálmán után visszamaradt 46 K. 20 f. tag-díjtarozás mint behajthatatlan a jövő évben törlendő lesz. (977, 1424)

XXV. A mult évi közgyűlésen Tatra Miksa uradalmi erdő-tiszt rendes tagnak jelentkezett és a közgyűlés által fel is vétetett. Később azonban, a mikor a tagsági nyilatkozat tőle bekiván-tatott, annak kiállítását megtagadta.

A válaszmány tekintettel arra, hogy a tagsági nyilatkozat hiányában Tatra nem szerepel a tagsági könyvben, egyszerűen kimondja, hogy nem tekintendő az egyesület tagjának.

XXVI. Aue József horvátországi járási erdész kéri atyja tagsági jogainak átruházását. A szokásos feltételek mellett engedélyeztetik.

XXVII. Rendes tagokul felvétetnek: *Haussmann* Béla akad. hallg., ajánlja *Günther* Frigyes; *Pokorny* István m. kir. erdőgyakornok, ajánlja *H. Karácsonyi* Sándor; *Figuli* Lajos m. kir. erdész-jelölt, ajánlja *Czékus* György; *Kristen* Adolf m. kir. erdőgyakornok, ajánlja *Tomesányi* Gusztáv.

XXVIII. A jegyzőkönyv hitelesítésére az elnök *Tavi* Gusztáv és *Hirsch* István választmányi tagokat kéri fel.

Kmf.

Bund Károly s. k.,
titkár.

Báró Bánffy Dezső s. k.,
elnök.

Hitelesítésül:

Hirsch István s. k.,
vál. tag.

Tavi Gusztáv s. k.,
vál. tag.

IRODALMI SZEMLE.

Az erdőkezelés módjának befolyása az erdőbirtokok jövődelmére. *Flury*, a zürichi erdészeti kísérleti állomás asszistense a svájcei erdészeti egyesületnek 1902. évi augusztus havában Liestalban tartott gyűlésén az erdészeti statisztika szervezésének szükségességét tárgyaló előadásában többek között igen érdekesen csoportosított adatokkal bizonyította, hogy a statisztika mily hatatosan elősegíthetné meggyőző adataival az erdőkezelés módjának helyes megválasztását. *Flury* ugyanis szembe állítván azokat az erdőket, a melyek saját külön erdőtiszttel bírnak és a szó szoros értelmében házilag kezeltetnek, azokkal az erdőkkel, a melyek más erdőkkel együtt egy közös erdőtisztnak kezelésére, illetőleg jobban mondva felügyeletére vannak bízva, a beszerzett, többnyire 10—20 évre vonatkozó átlagos adatokból*) kimutatja, mennyivel nagyobb fa- és pénzhozamokat nyújtanak a közvetlenül, saját erdőtiszttel kezelt erdőbirtokok. Összehasonlításul néhány német állam idetartozó adatait is közli.

Statisztikai adatait az 1182. és 1183. oldalon közöljük.

Flury azokból a következő tényeket konstatálja:

*) Az 1182. és 1183. oldalon lévő statisztikai adatok közül az I. alattiak legnagyobbbrészt 10—20 évi átlagok, a II. alattiak mind az 1900. évre vonatkoznak, a III. alattiak pedig szintén 19—21 évi átlagok.